

A REST LEÁNY

Egyszer volt egy gazdag leány, aki sohasem dolgozott, mert az anyja kényesen nevelte. Sokan kérték feleségül, de az anyja a kérőket mind lebeszélte, azt mondta:

– Hagyd el, ne kérd, mert dologtalan, s nem élsz meg velem.

Megint megkéri egy legény, s az anyja azt is le akarja beszélni, de ez azt felelte:

– Hát kigyelmed olyan anya, hogy a leányának nem akarja boldogságát? Jösz-e hozzám, húgom?

– Igen biz' én jó szívvvel! – feleli a leány.

A legény azt mondja:

– Gyere, menjünk s esküdjünk meg!

Elmennek, megesküsznek, s a legény a leányt elveszi az anyja ellenére is.

A leány csak ahhoz tartotta magát, ahogy az anyjánál szokva volt, ott üldögélt egy helyben, szép kényesen, pirimókosan, nem dolgozott semmit álló napestig, csak a lábát lóbázta. Neki az is mindegy volt, ha az ura szidta is érte.

Gondolta az ura:

„Hagyd el csak, ifiasszony, mert majd megtanítalak én téged dolgozni, ha az anyád meg nem tanított is!” – mert amikor hazajött a mezőről, az anyja is örökké panasolta, hogy a menyasszony semmit sem dolgozik. S azt mondta reá:

– Evvel, édes fiam, soha meg nem élsz, mert semmi dologhoz nem nyúl. Úgy ül örökké, mint egy nagy grófné! Jobb lesz, ha elváltasz tőle.

– Elválni nem válhatok el, anyámasszony, mert tudva úgy vettem el, mint dologtalan. Hanem bízza rám kigyelmed, majd megtanítom én őt dolgozni.

Másnap reggel az ifjú gazda elment ki a mezőre, mikor hazajött, azt kérdezte:

– Ma hányan dolgoztunk, anyámasszony?

Az anyja azt felelte:

– Ketten, édes fiam!

– Akkor hát ketten is együnk! – mondotta a fia.

Ették ketten, s az ifiasszony étlen maradt, még este is s reggel is. Reggel, mikor az ura elment, sírt egy jó nótát, azután sóhajtozni s gondolkozni kezdett. Egyszer azt kérdi az anyósától:

– Anyámasszony, ha a tüzet megszítom, dolog-e?

– Dolog, édes leányom, dolog!

Megszította hát a tüzet. Azután azt kérdezte:

– Hát ha a tűzre fát hozok be, dolog-e?

– Dolog az is, édes leányom! – felelte az öreg.

Fát is hozott. Azután megint megkérdezte:

– Hát ha vizet hozok, dolog-e?

– Dolog, édes leányom, dolog!

– Hát ha kiséprem a házat?

– Az is dolog!

Vizet hozott, s házat separt, s az öreg megörvendett, hogy jól kezdi majd viselni magát, s elmagyarázta neki, hogy miféle dolgok vannak a ház körül, s azokba beleindította, segítette, tanította.

A gazda hazajött, s mikor asztalhoz kellett ülni, kérdi az anyját:

– Ma hányan dolgoztunk, anyámasszony?

– Hárman, édes fiam – mondta nagy örömmel az öreg.

– Nahát, akkor hárman is együnk! – mondta a gazda is örömmel.

Asztalhoz ültek hát, az ifiasszony még nagyobb örömmel, mert másfél nap alatt éppen eléggé megéhült.

Az naptól fogva mindig hárman dolgoztak, s hárman is ettek. Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Kriza János: Az álomlátó fiú (székely népmesék)
<https://mek.oszk.hu/00200/00237/00237.htm#21>